

EVENTUS PRO COLLEGIS

ČASOPIS STUDENTŮ
ÚSS PDF UHK

24.
VYDÁNÍ

PROSINEC
2022

Vydání časopisu neprošlo jazykovou a stylistickou kontrolou. Za jazykovou a stylistickou stránku zodpovídají autoři jednotlivých příspěvků.

Po letech...

Ano, vlastně po letech zase vychází časopis studentů našeho ústavu. Po měsících hledání, ale také tápání, po posílení prvními ročníky, přichází nová redakční rada pod vedením Jirky Drtiny. Teď si uvědomuji, jak v naší korektní době je toto sdělení „džendrově“ nekorektní. Rada je tvořena převážně dívkami. Tedy vlastně nevím, zda užití slova „dívky“ není nevhodné. Ony jsou to již ženy. Abych se vyhnul kritickým hlasům z té, či oné strany, řeknu, že je tvořena studentkami. A tento kolektiv, dnes by se zřejmě hodilo „team“, s nadšením, s radostí a s hledačským zanícením, připravil obsah vydání. Jeho nápaditost a inspirativnost zhodnotíte sami, vy čtenáři.

Při redakčních radách se rodila vize časopisu, která brala v úvahu, že v prostoru přesyceném zprávami, sděleními, chytrými i tupými výzvami, inspirativními i naprosto zavádějícími informacemi, to časopis nebude mít lehké. Vsadili jsme tedy na autenticitu. Ne na tu, co napovrch vystavuje svoji zvláštnost a jedinečnost, ale tu, co radostně tvoří z radosti samé, z touhy tuto radost sdílet s ostatními. To bylo, je a doufám, že i bude vizí tvůrců každé čísla Eventu. Zkrátka, společně s G. K. Chestertonem věříme, že *„Vize je vždy solidní a spolehlivá. Vize je vždycky skutečností. Jen skutečnost bývá často podvodem.“*

Jednou z vizí je, aby čeština se v našich člancích také skvěla svojí vyjadřovací bohatostí a barvitostí. Také, aby čelila zbytečně zavádějícímu a zplošťujícímu používání cizích slov. Jako příklad lze uvést anglické podstatné jméno start a sloveso startovat. Toto slovo rozšiřuje naše vyjadřování o možnost vyjádřit razantní změnu z klidového do pohybového stavu. Tak letadla a rakety startují, běžci se připravují na startovací čáře a vystar-tují k běhu. V médiích však často zaznamenáváme například, že *„odstartoval advent budoucích prezidentů“* nebo, že *„odstartovala vernisáž obrazů“* a *„startují vánoční trhy“*. Pro tyto případy přeci existují česká zahajovat, začínat, či spouštět. Děsím se chvíle, kdy uslyším, že proběhlo „slavnostní startování nebo dokonce nastartování filmového festivalu“.

Tolik jen zkratkovitě o počátcích nového pokračování časopisu, jež nese název *Eventus pro Collegis*. Přejme si, aby to kolegiální, co nese v sobě název i zaměření časopisu, propojovalo naši komunitu. Činilo ji soudržnější a vstřícnější. A také, aby se časopis stal volnou platformou pro všechny, kteří chtějí a cítí, že mají co sdělit.

OBSAH

Událost na ÚSS: Vyšetřování nejzávažnějších trestných činů	5
Mistrovství světa v kontroverzi, zákazech a vzdoru	7
Gaudeamus v Brně	10
Motto vzdělávání: Kritické myšlení	13
Symbolika smrti na Kuksu: Levý a pravý břeh Labe – „břeh života a smrti“	21
Patolog na cestách.....	27
Fénixova cesta	32
Soubor sociologických zamyšlení zpracovaných slam poetry aneb tvorba zpoza zdí Bohnic	34
Obsedantně kompluzivní báseň	38
(Bi)polární liška	39
Pracovní zkušenosti studentů ÚSS 1	40
Řešení úloh z článku Motto vzdělávání: Kritické myšlení.....	43
Vánoční přání.....	44

UDÁLOST NA ÚSS: VYŠETŘOVÁNÍ NEJZÁVAŽNĚJŠÍCH TRESTNÝCH ČINŮ

Lenka Červenáková

Ve čtvrtek 10. 11. 2022 se konala na Pedagogické fakultě Univerzity Hradec Králové pod záštitou Ústavu sociálních studií a studentského časopisu Eventus pro Collegis beseda *Vyšetřování nejzávažnějších trestných činů*, a to konkrétně v posluchárně A6 od 8:15 do 9:50.

Náš Ústav sociálních studií měl tu čest uvítat na půdě univerzity pana pplk. JUDr. Jaromíra Badina, MBA jako hlavního přednášejícího a průvodce tématem besedy. Podplukovník Badin má bohatou a rozmanitou profesní praxi z pozice kriminalisty, neboť vyšetřoval trestné činy spadající do oblastí drogové, násilné, ale i mravnostní kriminality. Za své pracovní přínosy v oblasti detekce, odhalování, vyšetřování a dokazování

drogové kriminality byl v roce 2017 oceněn titulem Policista roku České republiky. Nyní zastupuje funkci vedoucího protidrogového oddělení na Krajském ředitelství policie hlavního města Prahy a je členem komise Rady hlavního města Prahy pro protidrogovou politiku. Působí také jako odborný konzultant u některých kriminálních seriálů – např. *Případy 1. oddělení*, *Specialisté* a další.

Beseda se především zaměřila na drogovou kriminalitu a specifické účinky jednotlivých drog. Z aktuální situace jsme se například dozvěděli, že pražští uživatelé drog ročně utratí za drogy více jak 4,5 miliard Kč. V rámci celé České republiky se ročně nakoupí drogy vyjde za více jak 16,5 miliard Kč. Dále jsme se seznámili s dalším pojetím dělení drogových závislostí, kdy se v kriminální praxi závislosti na omamných a psychotropních látkách rozdělují dle účinků drog na lidský organismus, tedy na opiáty a stimulanty. Představili jsme si následně jednotlivé drogy a jejich účinky, způsoby pašování a výrobu. To vše doprovázely fotky z ukončených vyšetřování,

a o třeba z místa zadržení pašovaného zboží či nepěkné fotky dlouhodobých uživatelů drog, která by nemusela unést kdejaká lidská povaha.

Pplk. Badin besedu také doplňoval vlastními pracovními zážitky z vyšetřování, což bylo velmi poučné a vnesl nás tak do reálného prostředí české kriminalistiky. Poté nám předal mnohá doporučení, a to například, jak se chovat při jednání s člověkem aktuálně intoxikovaným drogou. Celkově byla beseda přínosná, neboť nám ukázala řešení problematiky drog a závislostí z pohledu Policie České republiky, se kterou jsme se dosud blíže nesetkali.

MISTROVSTVÍ SVĚTA V KONTROVERZI, ZÁKAZECH A VZDORU

Pavla Kaprová

Letošní Mistrovství světa ve fotbale je plné odlišností. Poprvé ve své historii se koná na podzim, pořadatelem se stal Katar, který si s fotbalem spojil málokdo. Země, která je s většinou účastníků po kulturní stránce zcela odlišná. Kromě toho, že si na stadionech nedáte něco pro fotbal tak zažitého, jako je pivo (paradoxem je, že jedním ze sponzorů je Budweiser), se vyskytují i situace o poznání kontroverznější. Problémy, vyjádření nesouhlasu a rozpory tak neustále přibývají.

Katar získal pořadatelství roku 2010, kdy při finálním hlasování výkonného výboru porazil favorizované USA v poměru 14:8. Dle slov bývalého předsedy FIFA, Seppa Blattera, měl vítězství Kataru zaříditi tehdejší šéf této organizace, Michel Platini. Rozhodnutí se ze všech stran dostávalo velké kritiky, mnozí diváci dokonce chtěli celý turnaj bojkotovat, a to i kvůli porušování lidských práv. Při výstavbách okolo MS pomáhalo množství dělníků ze zahraničí, kteří měli pracovat ve velmi složitých podmínkách, zejména i vzhledem k velmi vysokým teplotám. Generální sekretář organizačního výboru Hasan Savádí navíc pronesl, že konkrétně během výstavby infrastruktury mělo zemřít od udělení pořadatelství až 500 zahraničních dělníků z jihoasijských zemí. O dalších tisících se zmínil The Guardian, nelze však potvrdit, že všechny smrti souvisí přímo s konaným turnajem.

Mistrovství světa bylo zahájeno 20. 11., krátce předtím se ozvaly již zmíněné kulturní rozdíly, zejména pak otázka homosexuality. Samotná FIFA se vyjádřila, že pokud kapitán týmu nastoupí s páskou organizace One Love na podporu LGBTQ+ komunity, bude penalizován žlutou kartou. V Kataru je totiž homosexualita nelegální, takový jedinec může dostat finanční pokutu, tři roky ve vězení nebo, ve výjimečných případech, trest smrti. Organizaci podporovaly mezi účastníky skupinové fáze týmy z Anglie, Německa, Nizozemska, Belgie, Švýcarska, Dánska a Walesu, a ty byly připraveny, že se proti bezpráví komunity v Kataru vymezí s tím, že bude následovat finanční pokuta pro vedení týmu. V rámci zápasu Anglie – Írán,

který se hrál 21. 11., se dlouho diskutovalo, jestli s páskou nastoupí anglický kapitán Harry Kane. Před zápasem však bylo jasné, že se tak nestane, a tak Angličané pouze poklekli, což je jejich typické gesto na projev boje proti rasismu. Nejvýrazněji se tak tomuto rozhodnutí postavili Němci, kdy si základní jedenáctka na fotce před zápasem s Japonskem zakryla ústa rukou, a tím vyjádřili svůj nesouhlas. S LGBTQ+ skupinou je pak též spojeno utkání Portugalska s Uruguayí. Jeden z fanoušků, Ital Mario Ferri, vběhl během zápasu na hřiště. V rukou měl duhovou vlajku, na sobě pak triko s nápisy *Zachraňte Ukrajinu* a *Respekt pro iránské ženy*. Ten byl po tomto činu zadržen, nyní je už sice zpět na svobodě, má však zákaz vstupu na zbytek zápasů. Také mu byla odebrána karta Hayya, která je potřebná pro vstup do země, návštěvu zápasů, ale i třeba bezplatnou jízdu metrem.

Již dříve zmíněný zápas mezi Anglií a Íránem s sebou přinesl ještě jednu velmi diskutovanou situaci. Íránští fotbalisté namísto zpívání hymny mlčeli, místo rukou na srdci byly k vidění sklopené hlavy některých z nich. Tuto formu protestu proti vládnímu režimu ocenili i fanoušci, tisíce z nich na konto hymny nesouhlasně bučely, objevily se i palce mířené směrem dolů. Internet obletěly fotky, kde někteří v iránském publiku drží vlajku s nápisem *women, life, freedom*, tedy ženy, život, svoboda nebo *freedom for Iran* – svobodu pro Írán. V dalším zápase však již hráči, k nespokojenosti svých příznivců, hymnu zpívali. Fanoušci následně v hledišti bučeli, rovněž došlo ke střetu protivládně naladěných s těmi, kteří režim podporují.

Íránu se týkala další kontroverzní situace, konkrétně jejich posledního zápasu ve skupině s USA. Fakt, že oběma týmům šlo o postup do osmifinále, byl zastíněn grafikou, kterou publikoval Americký fotbalový svaz na svých stránkách. V té byly zaznamenány vlajky a výsledky všech členů skupiny, problém byl u vlajky Íránu. Chyběl na ní totiž symbol islámské republiky. Dle svazového mluvčího mělo jít o gesto na podporu iránských žen. A právě toto gesto se u Íránské vlády nesetkalo, dle očekávání, s pochopením, i když Američané znak na vlajku později přidali. Vláda obvinila Američany z odstranění jména božího z jejich vlajky a požadovala, aby byli z MS vyloučeni a také dostali trest pro následující zápasy. K vyloučení však nedošlo a Američané nakonec vybojovali postup do další fáze soutěže.

Ačkoliv se k šampionátu váže spousta výše zmíněné kontroverze, kritiky, rozepří a místy vzdoru, obsahuje i řadu fotbalově povedených situací, stejně tak napínavých zápasů nebo překvapivých výsledků. Světem kolují také momenty ryze pozitivní, například sympatické jednání fanoušků japonského týmu, kteří po výhře s Německem již po několikáté zůstali na stadionu a před odchodem svou část tribuny uklidili, čistá pak zůstala i kabina hráčů (a ne, toto ve světě fotbalu zdaleka běžné není).

GAUDEAMUS V BRNĚ

Bc. Jiří Drtina

Jako každý rok, i letos se uskutečnil veletrh vysokých škol s názvem *Gaudeamus*. V České republice probíhá pravidelně dvakrát ročně, na podzim v Brně a v zimě poté v Praze. Většina z nás studentů, tuto akci zná z jen z jedné strany a to, jako potencionální studenti. Já se však chci podělit o pohled z druhé strany. A to jako jeden z vystavovatelů. Konkrétně jako jeden ze zástupců Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové.

Je úterý 31. října a za mírného deště vystupuji z tramvaje, nebo jak se v Brně han tecem říká *šaliny*. Po několika cestovních nástrahách, jako bylo rozkopané náměstí a čistokrevná *brněňština*, scházím od MHD k brněnskému výstavišti. Prokážu se průkazem vystavovatele a pozoruji, jak se vrátný přede mnou snaží přemluvit turniket k činnosti. Ten ale, asi s ohledem na ranní hodinu, odmítá plnit svoji pracovní náplň. Když už dychtiví vystavovatelé zabírají celý vstupní prostor, vrátný vzdává boj a propouští nás vedlejší brankou do areálu. Zhlížím dolů na průkaz, kde je napsán pavilon V, zvedám zrak a rozhlížím se ukazatelích, kde bych dotyčný pavilon našel. Jsou zde popsány snad všechny písmena abecedy, samozřejmě že kromě dotyčného *Véčka*. Nechávám se tedy unášet davem. Možná že se ztratím i tak, ale aspoň ne sám. Nicméně tentokrát davový pud zafungoval dobře a stojím před vstupními dveřmi. Zde se opět prokazují průkazem.

Za dveřmi mě do uší udeří hluk desítek stánků univerzit a stovek prezentujících. Kdybych věděl, co přijde za několik minut, nikdy bych tuto situaci neoznačil za hluk. Přestože se výstaviště návštěvníkům otevírá již v 8, první hodinu není to zde příliš zaplněno. Stíhám se pozdravit se zástupci ostatních fakult a i se svojí kolegyní od stánku. Společně nachystáme si svůj růžový pultík, vyrovnáme všech osm letáků týkající se naší fakulty, oblékáme černé mikiny s logem univerzity a nasazujeme neodolatelné úsměvy a čekáme na první vážné zájemce.

Postupně se hala zaplňuje studia chtivými středoškoláky. Z jednotlivců se stávají desítky a pak stovky. Prvním uchazečům se věnujete na stánku oba dva. O několik okamžiků později již máte každý vlastního klienta, a než

se nadějete mluvíte na pět lidí najednou a stejně máte před stánkem frontu, jak kdybyste prodávali elixír mládí. Zde musím udělat malou zastávku. Je až neuvěřitelné, jak rychle si dokáže mozek zapamatovat i dlouhé monology. Zatímco u prvního tazatele lovíte v letácích informace o daném oboru, o hodinu později ze sebe dokážete vychrlit nabídku všech oborů fakulty včetně podmínek přijetí a ukončení studia a zodpovězení nejčastějších otázek. To vše na jeden nádech, neboť na pravidelné dýchání se vám nedostává času. A tak se příjemné dialogy o perspektivě učitelského povolání mění na zběsilé úprky, kdy během dvou minut zvládnete představit nabídku učitelských předmětů na všech fakultách UHK, co to je sociální patologie a proč zrovna u nás studovat *Sbormistrovství chrámové hudby*.

Je nutné také poznamenat, že velmi záleží na každém uchazeči zvlášť, jak jsou namáhány Vaše hlasivky. Pokud za Vámi přijde uchazeč s tím, že chce studovat konkrétní obor, zvládnete jej odbavit k jeho plné spokojenosti za několik desítek vteřin. Poté k Vám přijde dívka se žvýkačkou v ústech a řekne že je jejím snem studovat na *pedáku*, ale netuší vůbec co. A vy se jen zhluboka nadechnete a přeříkáte celé představení fakulty: „*Naše pedagogická fakulta nabízí velké množství studijních programů. Nabízíme programy učitelské i neučitelské. Z těch učitelských nabízíme...*“ A zatímco se před Vámi stojící dívce snažíte vysvětlit, že si opravdu nepamatujete procentuální zastoupení absolventů toho daného oboru, jež našli zaměstnání mimo vystudovaný obor, opodál stojící hlouček kluků Vás propaluje očima a s pohledem na hodinky a tikem v noze Vám naznačují, že to prota-hujete. A vy myslíte jen na to, kolik decibelů jsou schopny vyprodukovat vaše hlasivky a zda je to víc než reproduktory jedné nejmenované, ostravské univerzity vzdálené jen přes uličku. Zvládnou. Tedy po dobu trvání akce ano. Po zbytek dne se s kolegy dorozumíváte převážně pantomimou a pohybem očí.

Než se nadějete je zde čas oběda. Vyhrazený prostor stravování pro vystavovatele vás vysloveně vybízí do něho vstoupit. Rychlým pohledem s kolegou/kolegyní se dohodnete kdo je v tuto chvíli více vyřízen a zaslouží si privilegium přednostního jídla a se slovy že budete hned zpátky odcházíte. Ohraničený prostor zázemí se stává jakýmsi ostrůvkem klidu. Oproti

zbytku hala máte pocit, jak kdyby se zde čas zpomalil. Lidé mluví, když už vůbec mluví, pomalu a rozvážně. Pohybují se pomalu, i když to je zapříčiněno spíše zástupy hladových strávníků jímž personál nestačí doplňovat švédské stoly. Jídlo zde jíte většinou u stolu na stojáka, ale to bývá to nejmenší. Po rychlém obědu se vracíte zpět na své stanoviště. V rukou dřímáte kelímeček čaje s citronem a medem, jež Vám slibuje že i další den hlasivky nebudou emigrovat do klidnějšího prostředí. Na stánku se prostřídáte, nahodíte zpět svůj neodolatelný úsměv a pokračujete dál.

Stejně jako první hodina každý den, tak i poslední bývá klidnější a vy máte teprve teď možnost projít se po celé hale o obdivovat širokou nabídku vysokých škol, která zde je. Tak Vás upoutá kreativita jednotlivých stánků, kdy se snaží zaujmout nejrůznějšími produkty. Někdo sází na robotické mazlíčky a někdo na ty tradiční chlupaté, pernaté nebo šupinaté. U některého stánku obdržíte papírovou královskou korunu a jinde pouze propisku. Někde Vám nabízí i obory, které Vás úplně míjejí a jinde ani nezvednou hlavu od telefonu.

V šestnáct nula nula, sklízíte stánek a opouštíte výstaviště a v hlavě se Vám rojí myšlenky, zda i zítra se setkáte s dotazy jako *„Je možné studovat učitelství pro MŠ a když mě to nebude bavit tak v průběhu studia pokračovat na učitelství pro SŠ?“* Při dotazu, zda Hradec Králové leží někde u Brna Vám vyrazí dotyčný dech s vyjádřením, že by si přál studovat zeměpis. Inu, některé situace se nezapomínají a vítr času to nepříjemné odvane pryč a za pár týdnů vzpomínáte že to byla docela sranda a s hlubokým nádechem a průkazkou vystavovatele vcházíte na výstaviště v Praze.

MOTTO VZDĚLÁVÁNÍ: KRITICKÉ MYŠLENÍ

Lenka Červenáková

V univerzitním prostředí jste, milí čtenáři, mohli zaslechnout pojem *kritické myšlení*. Často se poukazuje na kritické myšlení jako na nejlepší způsob filtrování informací a na nezbytnou součást vzdělávání. Současně rezonuje otázka kritického myšlení i v oblasti mediální, kde slouží v podobě preventivního nástroje před šířením dezinformací ve formě fake news či hoaxy. Víme však, co všechno tento preferovaný způsob myšlení zahrnuje? V následujícím článku se Vám pokusím objasnit základní pilíře kritického myšlení, jeho využití v médiích a jak je možné ho rozvíjet. Na závěr článku přiložím pár hlavolamů a hádanek, na kterých si budete moci vyzkoušet své vlastní kritické myšlení, jejichž řešení bude na poslední stránce časopisu.

Ze začátku je důležité uvědomit si, že každý člověk je vybaven v rámci svých kognitivních schopností i kritickým myšlením. Lidi se od sebe odlišují jen tím, v jakém rozsahu tento způsob myšlení využívají a jak ho rozvíjejí. V praxi kritické myšlení znamená udržet si zdravou úroveň zvědavosti a pochybnosti, nebát se klást otázky, vyžadovat důkazy, nevytvářet si závěry bez opodstatňujících důvodů a být ochoten změnit svůj názor v případě pochybení. (Harrison, 2018)

Na vědecké půdě se objevují různorodé odborné definice kritického myšlení. Zde bych chtěla uvést definici z díla *Kritické myšlení; dovednost (nejen) pro 21. století* podle Jana Gazdy, Václava Lišky a Bořivoje Marka: „*Jde o vyšší formu myšlení, při které dochází k dokazování faktů, argumentaci, formulování závěrů.*“ (Gazda, Liška, Marek, 2019, s. 35) Kritické myšlení vykazuje i sebereflexivní vlastnost, což znamená, že dochází k reflexi, dotazování a testování vlastních myšlenkových procesů. Je užíváno při osvojování nových poznatků, jedná se tedy o jistou formu výchovně vzdělávací aktivity. Jeho cílem je vytvořit jistou opozici běžnému uvažování, která bude člověka stále kontrolovat, hodnotit a nutit opravovat jeho mínění.

Složitostí kritického myšlení se lidé zabývali již v rané historii. První významná osobnost poukazující na tuto problematiku byl antický filosof

Sokratés. Při diskusi uplatňoval tzv. sokratovskou metodu neboli maieutiku vedoucí k správnému a logicky zdůvodněnému názoru. Tato metoda se skládá ze dvou fází. V první fázi dialogu je nastolena otázka. Sokratés zde vystupuje jako někdo, kdo nemá znalosti ohledně tématu, kterého se daná otázka dotýká. Člověk na druhé straně mu vysvětluje danou problematiku dle svých znalostí. Avšak Sokratés jeho vysvětlení napadá svým dotazováním a rozbořem a osoba se tomu musí bránit. Ve druhé fázi Sokratés shrne, co oponent během dokazování připustil či vyvrátil. Tehdy se objevuje, jak protichůdné může být dokázané shrnutí oproti původnímu názoru jedince. Zkoumané vysvětlení se buď pozmění, nebo se úplně zavrhne. Jeho přístup a způsob myšlení inspirovalo mnohé další filosofy. (Gazda, Liška, Marek, 2019)

Proces kritického myšlení je spleť systémů, neobejde se tedy bez základních „součástí“, díky kterým se pak může následně realizovat. Zcela nezbytnou složkou jsou samotná fakta. Fakta jsou poznání a ověřené skutečnosti, nezávislé na pozorovateli a nelze je považovat za názor či interpretaci. (Nutil, 2018) Je nutné čerpat fakta z primárních zdrojů, aby nebyly informace vytrženy z kontextu. Na základě faktů dále jedinec sestavuje argumenty. Ty se skládají z tzv. premis, tedy z tvrzení podporující závěr argumentu. Kvalita argumentu se posuzuje podle toho, jestli je správná jeho struktura, současně jsou-li dané premisy pravdivé. Závěrem argumentu je pak konečné tvrzení, u kterého platí podmínka, pokud jsou premisy pravdivé, pak je i závěr pravdivý. (Niederle, 2016, online) Pro pochopení způsobu kritického myšlení je klíčové se s těmito pojmy blíže seznámit.

Do oblasti kognitivní psychologie přispěl se svým výzkumem profesor psychologie Daniel Kahneman ve spolupráci s Amosem Tverským, za který též obdržel v roce 2002 Nobelovu cenu za ekonomii v oblasti lidského rozhodování. Vyčlenil dva režimy myšlení nazývané *Systém 1* a *Systém 2*. Systém 1 je rychlé myšlení, funguje automaticky s malým či žádným úsilím a bez pocitu úmyslné kontroly. U Systému 2 se jedná o pomalé myšlení, kde je vyžadována vědomá volba, úsilí a pozornost jedince. V rámci systému 2 je nutná i kritická reflexe lidského poznání. Při vědomí člověka tyto

systemy spolupracují. Systém 1 neustále vytváří pro Systém 2 různé návrhy jako dojmy, intuice, úmysly nebo pocity. Jestliže je Systém 2 schválí, poté se dojmy či intuice promění v názory a úmysly se přemění na záměrnou aktivitu. Když se situace zkomplikuje tak, že ji Systém 1 nedokáže vyřešit, přebírá kontrolu Systém 2. Systém 2 je tedy i lidským sebekontrolujícím mechanismem. (Kahneman, 2012) Kahneman nám tímto označením lidských myšlenkových procesů zjednodušuje pochopit danou problematiku úsudku a rozhodování člověka, jež se rozhodně podílí na realizaci kritického myšlení.

Naše kognitivní schopnosti nemusí vždy fungovat na sto procent. Jasným důkazem jsou optické klamy, se kterými jste se alespoň jednou za život setkali. Ty ukazují nedokonalost našeho smyslového vnímání. To samé platí i u lidské kognice. Proto nyní uvedu několik typů kognitivního zkreslení, jež se mnohých z nás v životě dotýkají, aniž bychom si to uvědomovali. Velmi známým typem kognitivního zkreslení je takzvané *konfirmační zkreslení*. Jedná se o tendenci člověka vkládat větší důvěru informacím potvrzující jeho předem vytvořené názory. Avšak informace jdoucí proti našemu přesvědčení rozebíráme skeptičtěji nebo je přímo ignorujeme. (Gazda, Liška, Marek, 2019)

U jedince se může projevit i další typ kognitivního zkreslení, a to je *pštrosí efekt*. Vzniká, když se člověk rozhodne ignorovat nebezpečné či negativní informace, aby se tak ochránil před jejich následkem. Čím více tyto informace vytěšňuje, tím méně si daný problém uvědomuje. Myšlenkové chyby, které bychom se my, univerzitní studenti, měli vyvarovat při našem studiu, se nazývá *heuristika dostupnosti*. Student může mít sklon systematicky dávat vyšší důležitost informacím, jež jsou lehce dostupné. Dostupnost informací může reprezentovat i časová blízkost. Pro člověka jsou významnější ty skutečnosti, se kterými se potkal nedávno. (Gazda, Liška, Marek, 2019) Nyní jsem Vám nabídla možné tři druhy kognitivního zkreslení, kterého se můžeme dopustit. Ve skutečnosti je jich ale mnohem více. Tomuto zkreslení se lze vyvarovat jedině tak, že se s nimi blíže seznámíme a budeme více ostražití v situacích, které je podporují.

V současnosti, kdy jsou média zahlcována nesčetnými informacemi, které jsou též selektivně vybírány, se stále více upozorňuje na využívání kritického myšlení ve vztahu k přijímání zpráv z mediálního prostoru. Vystává tedy otázka, jak uplatnit kritické myšlení v médiích. Odpověď nám může poskytnout pojem *mediální gramotnost*. Pod tento pojem se zahrnuje jak kritické hodnocení informací, tak i porozumění světu médií a schopnost vyhledávání a pochopení relevantních informací. V rámci kritického přijímání informací z médií je důležité uvědomění, že vše, co předkládají nemusí být pravda, že se na dané skutečnosti lze dívat z různých stran a interpretovat je z různých názorových pozic. Abychom porozuměli dnešním médiím, měli bychom si zjistit jejich povahu, majitele a zájmy, co sledují. Například u komerčních médiích je jednoznačným zájmem vysoký zisk, avšak u veřejnoprávních se mohou spíše objevit politické zájmy v podobě nasazování příslušníků politických stran do kontrolních rad či vedení. (Nutil, 2018)

Nutnost kritického myšlení se ještě více zvyšuje v prostředí internetu a sociálních sítí. A to z důvodu, že internet je ze své podstaty svobodným neregulovaným prostorem, kde má každý jedinec příležitost psát či zveřejňovat téměř cokoli. Je zde velká pravděpodobnost, že se na internetu setkáte s dezinformacemi či hoaxy. Ověřit informace na internetu lze několika způsoby. Prvně je potřeba si najít zdroje daného sdělení, čímž odhadneme relevanci zprávy. Dále posoudíme, zda jsou zjištěné zdroje důvěryhodné a dohledatelné. Pokud zpráva nemá uvedený zdroj, nic nám nezaručuje její věrohodnost. Můžeme si také sdělení ověřit, jestli se nejedná o již vyvrácený hoax, a to na databázích shrnující nerozšířenější poplašné zprávy jako například Hoax.cz či Manipulátoři.cz. Pokud sdělení obsahuje fotografii, doporučuje se též najít její originální zdroj. To lze provést přes Google Images. Nápadným rysem falešných zpráv je i velmi emotivní a varovný obsah, který upozorňuje na nějaké nebezpečí a údajně utajené skutečnosti. V neposlední řadě je patřičné provést rozbor samotného obsahu zprávy. Rozbor zrealizujeme pomocí pěti základních otázek: kdo je autorem, co je obsahem sdělení, komu je sdělení určeno, jaký je formát zprávy a proč byla vytvořena. (Nutil, 2018) Tyto kroky ověřování můžete libovolně kombinovat a používat dle svých preferencí.

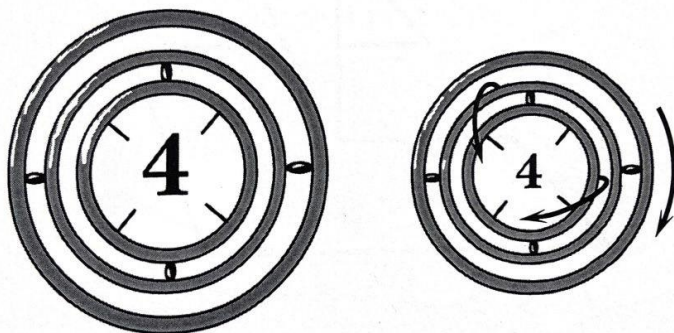

Jak již bylo naznačeno, kritické myšlení je určitá lidská dovednost zahrnující schopnosti jako argumentaci či formulování závěrů. A jako každá dovednost i kritické myšlení je možné u jedince rozvíjet a zlepšovat. Jedním z možných způsobů rozvoje je samotné čtení, protože podporuje naše analytické a interpretační myšlení. Během procesu čtení literárního textu se aktivuje představivost. Díky literatuře se učíme hledat, dotazovat, odlišovat fakta od názorů, porozumět doslovným a implicitním významům a nacházet příčinný vztah mezi událostmi a činy. (Zbudilová, 2013) Nedílnou součástí rozvoje kritického myšlení je i praxe, tedy časté uplatňování jeho zásad. To znamená klást otázky, hledat či žádat fakta a důkazy, ověřovat.

Pokud byste ale chtěli zlepšovat své kritické myšlení zábavnější formou, pak by Vás mohli zaujmout již vytvořené logické hlavolamy a hádanky. Již bylo vydáno několik publikací s úlohami procvičující lidskou logiku. Pro představu a vaši zvědavost zde na konci článku zveřejním pár hlavolamů z knihy *Hlavolamy pro rozvoj kritického myšlení*, jehož autorem je Michael A. Dispezio. Řešení uvedených příkladů jsou na poslední stránce časopisu. Přeji úspěšné řešení!

Toč se, toč a toč

Třídimenzionální simulátor se před lety objevil jako trenažér pro astronauty a piloty. Dnes je občas vidět i na poutích a v zábavních parcích. Je složen ze tří soustředných koulí umístěných v sobě. Každá koule rotuje podle jedné osy. Člověk je připoután ve středu vnitřní koule a v této pozici provádí najednou otáčivé pohyby ve všech třech směrech. Připoutejme do takového simulátoru číslici 4. V jaké pozici bude tato číslice, jestliže bude otočena o polovinu otáčky ve všech třech vzájemně kolmých směrech? Vyberte si jednu z možností uvedených dole.

- a. b. c. d. 4 e. f.

Obrázek 1 Toč se, toč a toč (Dispezio, 2002)

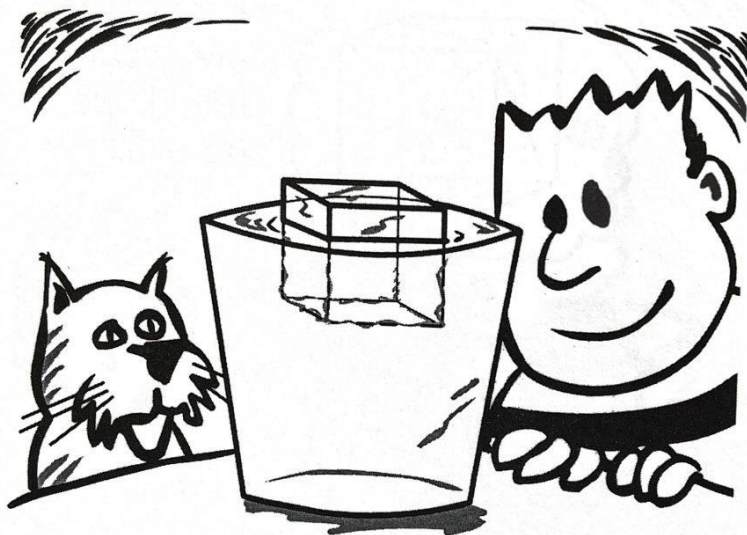
Kolik váží počítač?

Počítač se svým monitorem dohromady váží 52 kilogramů. Pokud monitor váží o 4 kg více než dvojnásobek váhy počítače, kolik pak váží každé z obou zařízení?

Obrázek 2 Kolik váží počítač? (Dispezio, 2002)

Tání

Když voda zmrzne v led, její hustota se na rozdíl od většiny kapalin snižuje. Proto led plave na vodě. Tuto informaci využijeme při následujícím pokusu. Necháme kostku ledu plavat ve sklence až po okraj naplněné vodou. Hladina vody ve sklence stoupne, nebo poklesne, až kostka ledu roztaje?

Obrázek 3 *Tání* (Dispezio, 2002)

Zdroje

DISPEZIO, Michael A. *Hlavalamy pro rozvoj kritického myšlení*. Praha: Portál, 2002. 94 s. ISBN 80-7178-647-0.

- GAZDA, Jan, LIŠKA, Václav, MAREK, Bořivoj. *Kritické myšlení; dovednost (nejen) pro 21. století*. Praha: P3K, 2019. 88 s. ISBN 978-80-87343-88-3.
- HARRISON, Guy P. *Mysli! Proč by ses měl na všechno ptát*. Bratislava: Eugenika, 2018. 184 s. ISBN 978-80-8100-544-2.
- KAHNEMAN, Daniel. *Myšlení rychlé a pomalé*. Brno: Jan Melvil Publishing, 2012. 542 s. ISBN 978-80-87270-42-4.
- NIEDERLE, Rostislav. *Pojmy estetiky: analytický přístup* [online]. Brno: Masarykova univerzita, 2014. 172 s. [cit. 2022-04-06]. ISBN 978-80-210-7131-5. Dostupné z: https://books.google.cz/books?id=oHfkDwAAQBAJ&pg=PA7&dq=Pojmy+estetiky:+analytick%C3%BD+p%C5%99%C3%ADstup&hl=cs&sa=X&ved=2ahUKEwiUvqW5sv_2AhVH_rslHeV0DeoQ6AF6BAgKEAI#v=onepage&q=Pojmy%20estetiky%3A%20analytick%C3%BD%20p%C5%99%C3%ADstup&f=false.
- NUTIL, Petr. *Média, lži a příliš rychlý mozek; průvodce postpravdivým světem*. Praha: Grada Publishing, 2018. 192 s. ISBN 978-80-271-0716-2.
- ZBUDILOVÁ, Helena. Literatura jako klíč mysl otevírající. In: BAUMAN, Petr ed. *Kritické a tvořivé myšlení: není to málo? Rozvoj myšlení ve filosofických, teologických, psychologických a pedagogických souvislostech*. České Budějovice: Centrum filozofie pro děti, 2013, s. 134–154. ISBN 978-80-7394-432-2.

SYMBOLIKA SMRTI NA KUKSU: LEVÝ A PRAVÝ BŘEH LABE – „BŘEH ŽIVOTA A SMRTI“

Veronika Řeháková

Majestátní budova hospitálu Kuks je dodnes cílem mnohého návštěvníka nejen z východních Čech, který se rád kochá komponovanou krajinou a příkladem vrcholně a pozdně barokního umění. Urbanický koncept malebného kuského údolí s architektonickým ztvárněním a sochařskou výzdobou hospitálu se stávaly po dvě staletí domovem téměř sta starých a chudých mužů z panství Hradiště, kterým tzv. hospitální nadace Františka Antonína Šporka poskytovala přístřeší a zaopatření do konce jejich dnů.

Zbaveni těchto starostí našli zde chovanci neboli špitálníci místo k rozjímání, modlitbě, a nakonec i zasloužený věčný klid. Péči těmto mužům zajišťovali milosrdní bratři od roku 1743 až do začátku 2. světové války, kdy zde okupační správa zřídila jakýsi ústav pro nezpůsobilé chlapce z říšské župy Sudety. V letech 1948–1969/70 byl ve východní části hospitálu zařízen Ústav pro přestárlé, a to i ženy. Instituce s tímto v dnešním jazyce nekorektním názvem ukončila více jak dvěstěletou etapu péče o bližního svého, jak to zamýšlel zakladatel František Antonín Špork.

Od 70. let je hospitál památkou NPÚ a na jeho původním účelu se dozví zvědavý návštěvník na prohlídkových okruzích. Tohle vše se nacházelo a stále nachází na pravém břehu Labe. Areál Kuksu je totiž rozdělen na levý a pravý břeh, a zatímco na levém lázeňském břehu bylo veselí a síla mladého a zdravého života, tak na pravém hospitálním břehu bylo smíření se životem ve stáří a nemoci a brzkým či očekávaným odchodem z pozemského světa a s nezbytnou přípravou na život věčný na onom světě.

Zřejmě úplně první stavbou, dnes již neexistující, byla na levém břehu kaplička Nanebevzetí Panny Marie z roku 1697 nad vřídlem pramenů. Ty byly svedeny do dominanty celého levého břehu, do zámku, který byl z kamene hotov v roce 1710 a stržen do základů před rokem 1900.

V přízemí zámku sloužilo 12 koupelen rozdělených pro ženy a muže, s vanami a mosaznými kohoutky pro teplou a studenou vodu. V patře měl František Antonín svůj letní byt s balkonem, který byl spojen s vedle stojícími domy pro vážené hosty. Kaskádové schodiště spojovalo zámek s nábřežím a mostem, kde bývaly dva hostince, v jednom je opět zrenovovaný hostinec a v druhém muzeum Michaela Rentze, mědirytce F. A. Šporka. Pro narůstající počet hostů byl postaven hostinec *U Zlatého slunce*, který je již léta v rekonstrukci.

Tanec, hudbu a zpěv v hostincích doplňovalo především dřevěné divadlo, které vzniklo roku 1702, a kam zval hrabě potulné soubory hrající italskou operu. Dodnes stojící roubené domky v centru obce Kuks obývalo služebnictvo lázní, v současnosti v nich žijí místní obyvatelé, tak jako v dalších dochovaných domech.

Na protějším břehu se vypíná již zmiňovaný hospitál. Severní křídlo je zdobeno řadami soch z cyklu Cností a neřestí (1718–1720) od Matyáše Bernarda Brauna, jimž časově předchází Blahoslavení (1713) shlížející z terasy před kostelem do údolí. Pod terasou je vchod do hraběcí rodové hrobky, kde spočívají generace prvních Šporků a posledních Swéerts-Šporků. Monumentálně klenutý prostor, mistrovsky pojatý Ježíš na kříži a mohutné cínové rakve mohou u citlivějších návštěvníků navodit pocity velkoleposti a zároveň pomíjivosti a nicotnosti. Budova hospitálu byla vystavěna ve dvou etapách, v letech 1707–1717 a po Františkově smrti, kdy byly přistavěny jižní křídla směrem do zahrady v letech 1747–1748. První převor milosrdných bratří s pěkným jménem Narcis Schön byl uveden do špitálu roku 1743 a s bratry se zasloužil o otevření barokní lékárny U Granátového jablka a následně špitální nemocnice i pro pacienty z okolí. Působivé průčelí kostela Nejsvětější Trojice od italského architekta Giovanniho Battisty Allirpandiho z velkých pískovcových bloků napovídá, co bylo v životě hraběte, špitálního i poddaného na prvním místě. Za budovou se rozkládá prostorná zahrada s bylinnými a zeleninovými záhony a sadem a celý areál uzavírá nakonec hřbitov.

V hraběcí hrobce pod kostelem Nejsvětější Trojci se na podstavci před oltářem nachází tzv. věčné světlo. Vedle samotného liturgického významu

se nám v tomto případě představuje a zobrazuje ono propojení obou břehů. František Antonín Špork se svými přáteli a hosty hleděl z balkónu svého zámku na protějším břehu do hrobky na věčné světlo, což byl pískovcový podstavec a olejová lampa, a k tomu své přítomné společnosti prý říkával 'neznáš dne ani hodiny, kdy si pro tebe tvůj pán přijde'. Smrt je tu s námi v každém okamžiku, o to více byla součástí každodennosti barokního člověka, nevyjímaje panstvo i duchovenstvo.

Dva labské břehy nám alegoricky mají ukazovat osu života člověka od narození až po smrt a to na skutečné urbanistické ose údolí. Člověk se narodí na levém břehu a je pokřtěn v kapliče. Následně si zde užívá mládí a zdraví, baví se: divadlo, karty, víno, ženy atd. Jednoho dne se ale musí překročit most přes Labe, jako by to byla řeka Styx a dostane se na druhý břeh, kde začne stoupat alejí nahoru, což symbolicky znamená stárnutí. Poté se dostane na hospital a připravuje se na opuštění pozemského života. Jakmile člověk došel svého klidu, byl zaopatřen svátostmi a odnesen na hřbitov, kde byl pohřben a tím byla ukončena jeho cesta životem a začala jeho posmrtná cesta.

Doba baroka byla dobou zpřítomňování si smrti. To pomáhalo jak poddaným a chudákům, kteří si v křesťanském pojetí slibovali díky své chudobě lepší život na onom světě, tak vrchnosti a boháčům, kteří se loučili s životem v hojnosti a odcházeli se strachem, zda je někde tam nečeká něco opačného, jak to mnohokrát zmiňuje v evangeliích sám Ježíš.

František Antonín Špork si zpřítomnil smrt, která jej osobně velmi zasáhla, naprosto konkrétně. Na své kavalírské cestě po západní Evropě se zastavil ve městě Valenciennes, kde neoprávněně otevřel rakev své matky Marie Eleonory, která zde zemřela mladá, doprovázejíc manžela generála Jana Šporka na válečném tažení, aby měl svou matku, tedy její lebku stále u sebe, když mu zemřela náhle v dětství. Vystavil si ji na nočním stolku svého pražského paláce, modlil se k ní a vyprávěl jí, co jako dospělý muž dokázal vše vybudovat. Existují i záznamy, kde je napsáno, že se nechal vyvést na Sněžku a vzal s sebou i lebku matky. Kromě této lebky byly jinak

úplně všude – na sochách, obrazech, údajně obdarovával ženy prsteny ve tvaru lebky a také sám nosil hodinky ve tvaru lebky, aby si připomínal, že smrt si pro člověka může přijít kdykoli.

František Antonín zpřítomnil smrt i svým budoucím špitálníkům hospitálů. Na hlavní severní 140 metrů dlouhé chodbě nechal vymalovat okolo roku 1722 na zhruba padesát výjevů z cyklu Tance smrti, který byly zrestaurovány během rekonstrukce hospitálu v letech 2013 až 2015. Tyto scény, doplněné německými verši, zobrazují člověka nebo skupinu lidí rozličných společenských vrstev a postavení, ať už z nižšího, jako jsou např. lékař, hvězdář, kupec, blázen, stařec, milenci, dítě, tak nejvyššího, jako jsou hrabě, hraběnka, císař a císařovna či dokonce samotný papež, jak si pro všechny jde kostlivec, a přitom se mnohde směje a tropí jim příkoří.

Pro naši společnost je nepředstavitelné vidět smrt na každém kroku, ale v době baroka smrt takhle vůbec brána nebyla. Smrt byla velký fenomén a jakési vyvrcholení života, což byl velký rozhodující okamžik. V současnosti je smrt značně vytěsněna z našich myšlenek a životů. Právě v době baroka měly tyto malby staré muže uklidňovat, protože nám i jim říkají, že nezáleží na tom, kolik peněz člověk vydělal a jakého dosáhl postavení. Smrt je spravedlivá a jednoho dne si přijde pro všechny, protože všichni jsme si před smrtí rovni.

Tanec smrti má svoji jednoduchou logiku a strukturu. Začíná uprostřed chodby, kde je vstup do boční kaple a následně do kostela. Prvním výjevem je Stvoření člověka a následují známé scény ze života Adama a Evy, kdy Eva ochutnala ze stromu poznání dobrého a zlého, dala jíst i Adamovi a oba poznali, že jsou nazí a začali se před sebou stydět. Bůh se rozzuřil a vyhnal je z ráje, čímž se stali smrtelnými. Objevil se kostlivec, symbol smrti, který je doprovází hrou na loutnu. Od tohoto momentu začal všechny lidi doprovázet a lidé začali stárnout a umírat.

Ženě řekl:

*„Rozmnožím útrapy tvého těhotenství,
své děti budeš rodit v bolestech.“*

*Po muži budeš dychtivě toužit,
on ti však bude poroučet.“*

Adamovi řekl:

*„Protožeš poslechl svou ženu
a jedl ze zakázaného stromu,
země bude kvůli tobě zlořečená!*

*Po všechny dny svého života
z ní budeš jíst v útrapách;
bude ti plodit trní a bodláčí
a ty budeš jíst polní byliny.*

*V potu tváře budeš jíst svůj chléb,
dokud se nevrátíš do země,
neboť z ní pocházíš:*

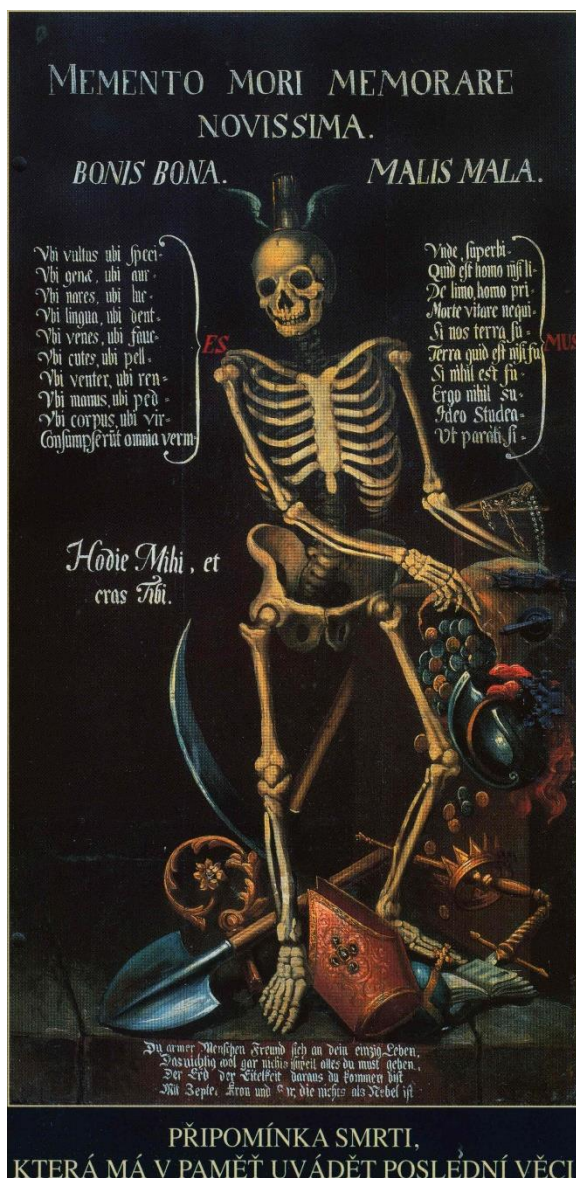
Prach jsi a v prach se obrátíš!“

Gn 3,1

Nejkvalitněji a nejdetailněji je ztvárněn kostlivec v kostele na dveřích do hrobky s nadpisem 'Memento mori', tedy 'Pamatuj na smrt'. Na lebce má okřídlené přesýpací hodiny coby symbol času a z pytle sype na zem vše, co člověk za život nashromáždil, a šlape po tom. Opovrhuje mocí, tu symbolizuje koruna a žezlo, silou, tu meč, církví, to je mitra a berla, a i obyčejnou prací, kterou znázorňuje rýč. Pro všechny si přijde jakoby s kosou, kterou má za sebou. Levou hnatou přidržuje kliku, kterou otevře k točitým schodům vedoucím dolů do hrobky, kde začíná věčný posmrtný život. Dole několik německých veršů, které se dají přeložit zhruba takto:

*„Příteli chudáků, jedinečný život hled,
marný je a ničím, neb vše musíš dát teď,
té země marnosti, ze které vyšel jsi,
žezlo, korunu, čest, toť mlha co zmizí si!“*

Chovancům špitálu bylo tedy jasné, že jejich život zde končí a nezbyvá, než se smířit se smrtí v roli hříšníka a kajícíka a čekat spásu z milosrdenství Ježíše Krista.

PATOLOG NA CESTÁCH

Mgr. Eliška Skalníková

Milí čtenáři,

v tomto článku bych se s vámi ráda podělila o mé zážitky a zkušenosti v oblasti cestování. V první řadě, pro ty co, mě neznáte, ale i pro ty, co si myslíte, že mě znáte, se podíváme na to, kdo to ta Eliška je a co ji k cestování přivedlo.

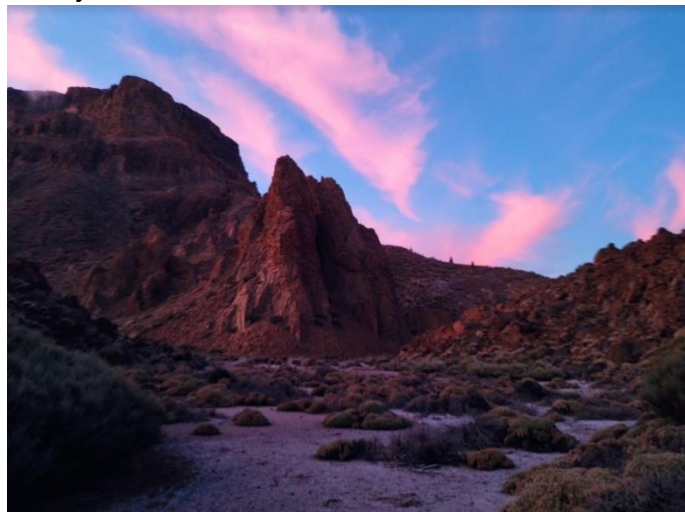

Vystudovala jsem obor sociální patologie a prevence a aktuálně končím poslední ročník navazujícího studia sociální pedagogiky. Obor jsem si vybrala jednak kvůli městu, které je mi svou bujnou florou a ochočeným labutím a nutriím velmi sympatické. Jednak také kvůli náplni studia a poslání sociálního pracovníka/pedagoga. Fascinuje mě, jak jsou lidé různí, jaký mix temperamentu se nachází v každém z nás, jaké si neseme rány z minulosti, co nás dělá šťastnými, čeho se naopak bojíme, jaké máme sny a jakým způsobem trávíme volný čas. Studium mi umožnilo nahlédnout pod pokličku lidské duše, seznámilo s nepříznivými osudy lidí a zatáhlo clonu předsudků, které jsem o určitých způsobech chování měla. Tím se plynule dostávám k tématu cestování a tomu, co je pro mě hlavní motivací.

Odjakživa mě to táhlo do přírody. Když jsem byla malá, tak jsem nejvíce času trávila lezením po stromech, skákáním přes kaluže nebo stavěním domečků v lese či bunkrů ve křoví. Domů jsem se vrátila většinou podrápaná od větví, se zaschlým strupem na koleni, ale šťastná a klidná. Rodiče

si po čase zvykli a při mých návratech byli taktéž šťastní a klidní. Byla jsem schopná strávit v lese i více jako polovinu dne a všechny ty obavy jako tréma z veřejného vystupování, školní nátlak a další povinnosti se najednou rozplynuly. Je možné, že právě v těchto chvílích se zasadilo semínko, které začalo pozvolna růst a toužilo být v přírodě co nejvíce. Čím jsem starší, tím se méně bojím, což je asi přirozené, protože získáváme stále nové zkušenosti a v potenciálně ohrožujících chvílích si často říkáme, že jsme přežili horší věci a strach překonáme.

Další fází, která mě pozvolna vedla k dosavadnímu stylu cestování, byla střední škola. S kamarádkou jsme nejprve podnikaly jednodenní túry po okolí. V septimě jsme to dokonce povýšily na dva a půl dne, přibraly kamarády spacáky, stan a vlakem vyrazily po Česku do národních parků a dalších přírodních destinací. Jednoho dne do školy přišel chlapík, který měl přednášku o tom, jak dojel za 3 dny na kole do Chorvatska jen s hama-kou (houpací síť), věcmi na spaní a jídlem. Přišlo mi to naprosto fascinující, cítila jsem obrovskou dávku dobrodružství a svobody zároveň. O pár měsí-

ců později přišel jiný muž, který vyprávěl o své svatojakubské cestě do Santiaga de Compostela. „*Tak tohle chci někdy zažít*“, pomyslela jsem si. O 3 roky později sen stal realitou a já jsem najednou opouštěla dům své španělské kamarádky žijící

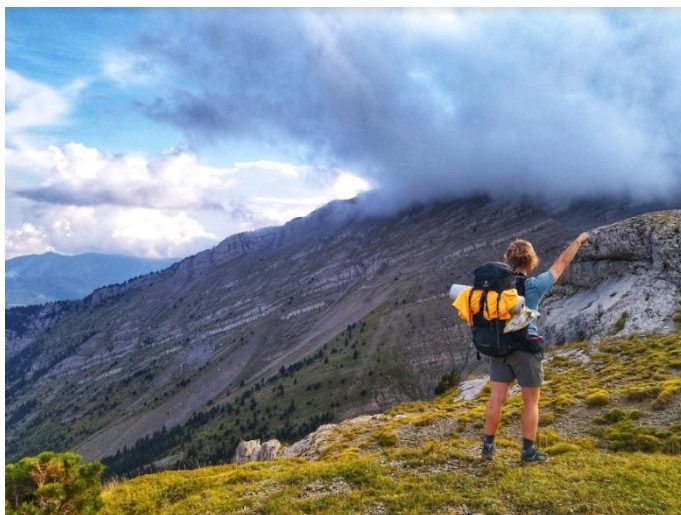
v Burgosu. O několik metrů dál už jsem stála na známé značce v podobě žluté hřebenatky a vyrazila na Buen Camino. To ovšem nebyl můj první větší cestovatelský zážitek.

Se vstupem na vysokou školu, bydlením bez rodičů, většího množství volného času a nabídek, které studentský život nabízí, jsem se přihlásila do programu „Work and Travel“. Úplně sama jsem se vydala do USA, kde jsem první dva měsíce pracovala na dětském táboře, zlepšovala svou angličtinu a poznávala americkou kulturu. Poslední 3 týdny jsem pak s dalšími Čechy cestovala po Yosemite, Los Angeles, San Franciscu, Grand Canyonu, Údolí smrti aj. Své nové kamarády jsem poznala na spolucestovatelské seznamce a nikdy předtím jsem je neviděla. Všichni čtyři jsme si našťástí rozuměli, a to mi dalo další pozitivní impulz, že svět vlastně není tak nebezpečné místo, jak jej média prezentují a začala jsem přemýšlet, kam vycestovat dále. Na další příležitost jsem nečekala dlouho a vyrazila na Erasmus do Litvy.

Erasmus bych doporučila každému. Je perfektní, že takové možnosti jsou – procvičíte si angličtinu, ale i jiné jazyky, získáte nové kamarády ze zahraničí a poznáte situaci, mentalitu a zvyky jiných zemí. Nejtěžší na Erasmu, ale i při jiných cestovatelských zážitcích, jsou pro mě návraty zpátky do Čech. Čím více času strávím v zahraničí, tím více je náročnější se dostat zpátky do „českého rytmu“. Poruchy slovosledu, zapomínání českých slovíček, stesk po zahraničních přátelích, kteří tvořili vaši druhou rodinu, a poruchy koncentrace při přísunu nových akademických informací, jsou pak na denním pořádku.

Chodila jsem rok do skauta, ale za největšího učitele považuji přírodu a průpravu od mých kamarádů vojáků. V roce 2019 jsme s partou podobně smýšlejících kamarádů, poprvé vyrazili na sto dvacet kilometrů dlouhé putování napříč ostrovem Mallorca. S krosnou na zádech, plnou sušeného jídla značky Vitana, kartuší, hamakou a několika kusy funkčního oblečení (vřele doporučuji věci z merino vlny), jsme zdárně dokončili trek s názvem GR 221. O rok později jsme vyrazili na 220 kilometru dlouhý Corfu trail v Řecku. Další léto jsme skončili na tzv. „ostrově věčného jara“ alá Madeira, jejíž severní část spíše odpovídala podzimu a vyšší nadmořské výšky zimě. Od té doby jsme si na seznam povinné výbavy na letní dovolené připsali i kulicha s rukavicemi.

Na našich putováních se snažíme co nejvíce splynout s přírodou a co nejméně času strávit ve městech obíháním památek, které doporučil portál Tripadvisor. To s sebou samozřejmě přináší určitý nekomfort, podrobné plánování a musíte se naučit rychle reagovat na změny – např. na počasí, podporování unavené a vzpružené kamarádky, neustálé hledání zdrojů pitné vody po cestě, přemýšlení, co budeme jíst v následujících dnech a jak moc šetřit, kolik spodního prádla nám zbývá a kdy je potřeba vyhledat nějakou tůň zastupující funkci sprchy a pračky. Často se nám stává, že zmokneme nebo nám ranní rosou navlhne oblečení. To pak zpozorníme a využíváme každý moment, kdy vysvitne sluníčko a s pomocí zavíracího špendlíku za pochodu sušíme navlhle věci připíchnuté ke krosně.

Na cestování si uvědomuji, jak skvěle funguje Maslowa pyramida potřeb, kdy v případě neuspokojení fyziologických máme velké sklony ke vztahové „ponorce“. Často si po dovolené říkáme, že už spolu nikam nepojedeme, ale po týdnu v Česku, pravidelné návštěvě sprchy a plné lednice nám nakonec „slehne“ a už přemýšlíme, kam vyrazíme příště. Na svých cestách si píšeme deník, kam zaznamenáváme naše zážitky, krize, ale i úseky, kudy jsme daný den šli. O Vánocích si dáváme fotoknihy a musím říct, že to jsou ty nejlepší dárky, u kterých se pořádně zasmějeme.

Tím, že věci občas nevycházejí podle plánu, mě cestování nejvíce učí trpělivosti, vytrvalosti, pokoře, flexibilitě, respektu a komunikaci. To všechno se poté snažím přenést do každodenního života. Právě ony krizové momenty na túrách posilují moji odolnost a učí brát náročnější úkoly s nadhledem.

No, a na závěr se asi nabízí otázka, „*Kam se chystám do budoucna?*“ Odpovědí je Alta via 1 – krásná, byť náročná cesta v italských Dolomitech, o které napíšu třeba zase někdy příště.

Přeji vám všem krásné chvíle a nebojte se chodit do přírody, cestovat a navazovat kontakty s lidmi. Naučí vás to mnohem více než sledování cestovatelských dokumentů (byť jejich sílu nijak nepodceňuji) a o trochu víc posune vaše hranice a schopnost porozumění druhým.

FÉNIXOVA CESTA

Anna Bublová

Bylo mu patnáct a nevěděl, co se svým životem. Hnízdo ho vychovalo k tomu, aby si stál za svým rozhodnutím, ale co měl dělat, když se rozhodnout nedokázal? Zbývalo mu jen pár chviliek do další etapy jeho života a on si stále nebyl jistý, zda dělá správně. Ovšem už neměl na výběr a vydal se tou cestou, kterou mu osud vhodil do křídel. Čtyři roky na pedagogickém lyceu nakonec nebyly tak špatné, jak si ze začátku představoval, vlastně se neměl čeho bát. Každý den se vracel do svého hnízda a rostl v poklidu domova. Po čtyřech letech dorostl do fáze, kdy se musel rozhodnout o tom, kam dále poletí a jakým směrem svá křídla roztáhne...

Možná vyrostl moc rychle, možná chtěl něco, co uvnitř ještě nedokázal unést, možná na sebe byl moc tvrdý, možná... Možná se v něm toho odehrávalo ještě mnohem víc, ale ať už to bylo cokoliv, trhal si z toho peří. A jak odcházelo peří, odcházela i jeho víra v to, že jednou třeba zase vědět bude, že se jednou bude cítit zase sám sebou. Ani ho tak neděsily nadcházející povinnosti a to, že ho čeká ta všemi kolem omílaná „zkouška dospělosti“, ale to, co bude pak. Co se sebou? Odpovědět neuměl.

A pak se to stalo. Shořel. Stal se z něj popel. Kde není jiskra, není ani život a on tu jiskru postrádal. Ta neúnosná těžkost nesmyslu, který ve všem viděl. Ta síla, kterou se snažil v něčem najít. Ta víra, kterou ztratil, stejně jako peří a sám sebe. Jenom čekal a sám nevěděl vlastně na co. Čekal. A dočkal se.

Osud mu do popela hodil další příležitost. Jako by věděl, že právě v tu chvíli to nejvíce potřeboval a on nabídku přijal. A tak se stalo, že začal budovat hnízdo nové, 280 kilometrů od původního. Dalo by se říct, že ze svého starého hnízda uletěl, ale udělat to musel. Musel to udělat proto, aby ho popel nepohltil.

A teď je tady. Pomalu se z popela, kde ještě před nějakou dobou nebyla ani jiskra, rodí celý nový, silnější a vděčnější. Vděčný za to, že sem odletěl,

vděčný za to, že měl odvahu, vděčný za to, že je. Fénix pochopil, že občas je lepší počkat, že občas můžeme shořet, ale nesmíme vyhasnout a že je normální zkrátka nevědět.

SOUBOR SOCIOLOGICKÝCH ZAMYŠLENÍ ZPRACOVANÝCH SLAM POETRY ANEB TVORBA ZPOZA ZDÍ BOHNIC

Bc. Barbora Kořínková

Vojel ji tvrdě. Užil si, ona taky, možná, ale co o to má zajímat. Nad ránem odešel a cestou cigarety koupil. Úžasná noc, úžasná holka, jasná kočka, tělo modelky a v hlavě problémů přebytek. Bude mít co vyprávět. Vyličí kámošům všechno do detailu. Jaká dokonalá pevná prsa a ten zadek, jo to bylo skvělé. Zazářil, má další zářez. Další zápis do deníčku.

Ale potom dojde domů. Zapne hru, kde může bojovat za své ego a nepřistojně vřískat. Vysvlékne ze sebe svůj vztek, který uložil v hlubinách hlavy, aby netryskal v nesprávný čas. Na balkónu s cigaretou nebo dvěma a černým kafem strádá. Fyzický kontakt je uspokojující jen do doby, kdy by návaznost v hlavě měla by být. Tam je propadliště se spoustou mrtvých těl, naskládaných jako polštáře, tlející o samotě.

Kdysi to šlo. Bylo to super, rebelské a mohl si užívat, jak chtěl. Příležitosti se valili ze všech stran. Ale teď uprostřed hrudi zeje černá rána, rozpínající se čím dál tím víc. Odmítnuté pocity, ke kterým se nikdy nevrátí. Vyplnit světlem by ji chtěl, ale bojí se, instinktivně. Možná by pomohl někdo, kdo by ho čekal v domě, tulil se, vařil a usmíval se.

Chápe, že strádá, ale nemůže si to přiznat. Je přece alpha samec a zvládne vše. Tak to udala společnost, a on rozhodnutí srdečně nevědomě podpořil.

.....

Zvednout hlavu, nahodit výraz, a hlavně se usmát se zuby vybělenými fialovým světlem. Oblékat se nad svou úroveň, vždy upravené vlasy s vrstvou pomády a pásek a boty z kůže mrtvé krávy mít. Chovat se podle návodu do puntíku, kravatu si vázat na Winchestrovský styl, oblékat se dle nejnovější módy. To jsou rady pro úspěšné muže. Vlastně tam patří ještě jedna. Jít si za svým, bez ohledu na překážky.

A tak tam stál chytrý, pohledný. Od dětství mu bylo vtoukáno do hlavy, že úspěšný byl, je a bude. V tomhle se nespletli. Vede mezinárodní firmu, bere hodně peněz, má krásnou ženu, dvě děti, velký barák, luxusní auto. Vždy má pravdu, i v tom, jak často by měl být doma a zda je polygamie přípustná. On je skvělý, úžasný, dokonalý.

Každá mince má dvě strany.

Je slabý, bojácný a nedokonalý. Doma není a ženy střídá jak ponožky. Spoustu podlézání, lží, úplatků a důstojnosti obětoval za svoji vykonstruovanou dokonalou a materiální budoucnost. Spletli se v něm. Úspěšný je jen v penězích a světě čísel. To mu bylo vtlačeno do hlavy rozvedenými rodiči, útlakem, násilím a ztracenými emocemi.

Tak zvedni svou hlavu plnou uhlažených vlasů, nahod' úsměv s vybělenými zuby a běž, svět tě nepotřebuje.

.....

Je krásná s alabastrovou pokožkou bez jediné chybičky. Dlouhé lesklé vlasy vlají ve velkých vlnách ve větru. Dřímá značkovou kabelku za sedm figur a drahé oblečení, kterého má více než by kdy mohla potřebovat. K její osobnosti patří silný make-up a malý uštěkaný pes. A také nechutně bohatý muž. Především bohatý muž, který je nechutný.

Kdysi byla jiná, malá, bezvýznamná ve schématech velkých věcí a lidí. Nebylo těžké se naučit nejsnadnější cestu. Peníze.

Peníze jsou klíčem ke všemu a ke všem. Pokud ne k jejím srdcím pak k peněženkám určitě. Nasát vůni zmačkaných bankovek, které prošli ruce těch, co je potřebují velice rychle, ale zůstávají schované v kapsách boháčů. Nasát je jako relaxační přípravky, schovat do kapes a pokračovat dál. Jako komáří samička, sama nikdy neuspokojena, pokud má někdo více krve než ona.

Až se vzbudí z horečkového snu a podívá se do zamlženého zrcadla není šťastná, má přeci vše. Ale chce více, protože odraz v zrcadle ji to prozradil, ten jediný možný styl života a uzamknul ji ve zlaté kleci uvnitř její vlastní mysli.

.....

Heuréka! Zvolá dítko v lavici. Zase to dokázal jako první, úplně první v této třídě. Vyřešil to, tuhle primitivní věc, kterou každý ví a zná přesto je nepoužívaná. Učitel si zapíše velkou jedničku do notýsku a do sešitu žáka, s dvěma hvězdičkami a třikrát podtrženou. S grimasou úspěchu, pýchy a nadřazení otočí se na ostatní. Tak se to má dělat.

Každý by měl být jak vyvolaný. Chytrý a důsledný, přirozený talent na vše od aritmetiky po malbu stropu sicilské kaple.

Kdo další dokáže, jak učitel skvěle učí, aby si jeho ego mohlo šlehnout další dávku? Třeba ty jako další. Vyřeš tohle! Žáček se snaží, láme si hlavu, před očima se mu písmo kroutí a číslíčka utíkají. Tohle mu nikdy nešlo. Studený pot na zátylku a krůpěje na třesoucím se čele. Oči a ušklebačné pohledy se upírají na něj, vědí, jak to dopadne.

Za pět! Sednout! Zase nic neumíš. Nikdy se neučíš a nedáváš pozor, když máš! Měl by sis vzít příklad z kamaráda. Takhle z tebe nikdy nic nebude.

Prvý se dme pýchou, že z něho něco bude, bude přispívat ekonomice státu na oplátku ochrany před jeho vlastními právy. Ano, bude z něj přesně takový učitel.

A co z druhého žáčka, co nevěděl nepotřebnou věc? Další člen společnosti. Další, co má na duši šrámy zahanbení.

.....

Musíš mít přesně tyto sny, tento postup, tento názor, tyto zvyky, tyto hodnoty, prostě tohle všechno podle mých snů. To, ne to ne! Udělej to jinak, ne tak, tak, jak jsem to chtěl já! Další zklamání. Snaž se více! Hřmí rodič na dítě, které provinile kloní oči. Po chvíli husté nálady se vzduch pročistí a dítko se nadechne. Zapomene a jde si zase hrát.

Ne! Co to děláš? Co to provádíš? Nevděčníku. Jsi moje, moje dítě. Žiješ pod mou střechou, a tak se budeš chovat tak jak chci já. Budeš dělat, to, co chci já. Přestaň s brekem, to ti nepomůže! Křičí znovu dospělý. Běž si uklidit ať máš co dělat, protože dělat se musí! Jestli se nudíš, běž se učit. Bude se ti to hodit. Zastydělo se na trochu déle dítě se slzami kapajícími ze tváří, v hlavě už pocít beznaděje a smutku zůstal.

Zajde do pokoje a pokusí se uklidit, jak nejlépe umí. Co to děláš? Další bordel, to si neumíš ani uklidit? Nemáš se učit, nebo chceš být velké bu-dižkničemu?! To, jak se učíš není dostatečné, budeš lepší. Proč? Protože jsem to řekl a moje slovo je pro tebe zákon. Padej odsud, nechci tě vidět brečet a prosit, nevíš, co je pro tebe dobré. Klasicky nic neuděláš správně, jako vždy. Jako vždycky.

Derou se mu slzy do očí jen ze vzpomínek, teď už dospělému. Stydí se pořád nonstop a nechá sebou orat. Je naučený, vycepovaný z dětství. Že tak se to dělat má. Poslouchat a podřizovat se druhým.

OBSEDANTNĚ KOMPLUZIVNÍ BÁSEŇ

Natálie Nývltová

*Brouček v hlavě žije si svou.
Myšlenky promítá do jeho mozku.
Přibližuje pohromu vzdálenou
a dělá z člověka ztrápenou trosku.*

*Třikrát se vracet do stejné pozice.
Co třikrát, nejméně hodinu tam a zpátky zase.
Zkontrolovat kuchyň, fény, konvice.
Nevnímáš ty krásy ve svém ubývajícím čase.*

*Myšlenky jen na jednu frázi.
„Nenechal jsem lampu svítit dále?“
Jakmile dojdeš k této fázi,
peklo na Zemi, myšlenka se drží stále.
Je neúnavná a pořád vzhůru.
Logikou se ráda živí.
Jak překonat tuhle noční můru?
Proč jeho si vybral brouček lživý!*

(BI)POLÁRNÍ LIŠKA

Anna Bublová

*Když už se ti zase zdá,
že je život v lati,
že všechno už je dobrý
a co není, že se ztratí.*

*Když už se ti zase zdá,
že bílá je temně černá,
že noc je delší než den
a ta tvoje že ti dávno není věrná.*

*Když už se ti zase zdá,
že co šlo včera, nejde dneska,
že ta obloha už dávno není hezká,
že ty boty cos koupil do fitka už vlastně nepotřebuješ.*

*Když už se ti zase zdá,
že pomůže jen léčba perorální,
rozmysli se dvakrát.
jsou to stavy bipolární.*

PRACOVNÍ ZKUŠENOSTI STUDENTŮ ÚSS 1

Lenka Červenáková, Bc. Jiří Drtina

V následujícím článku bychom se s Vámi rádi podělili o zkušenostech studentů, kteří se již během studia na Ústavu sociálních studií uplatnili v oblastech pracovního trhu, ke kterým směřují naše obory. Zároveň věříme, že takové přímé sdílení zkušeností našich studentů Vám bude inspirací při výběru profese, či dopomůže k orientaci mezi různými možnostmi pracovního uplatnění Vašeho oboru. Předem děkujeme všem studentům, kteří nám poskytli své osobní zkušenosti a přejeme jim, ať jsou nadále tak úspěšní ve své profesi jako doposud.

„Při bakalářském studiu jsem dva roky pracovala jako lektor primární prevence rizikového chování v SEMIRAMIS, z. ú. a v současné době pracuji jako vychovatelka a metodik prevence v dětském domově. Uplatnění z oboru Sociální patologie a prevence je velmi bohaté a při volbě práce se můžete setkat s různými cílovými skupinami a náplní práce. Bohužel realita dnešní doby do optimismu ani mrknutím oka nezasahuje a sehnat práci v oboru je opravdový oříšek. Především z toho důvodu, že je mnoho absolventů humanistických oborů, ale také v některých případech nízké finanční ohodnocení, které je poněkud demotivující. Buďme upřímní, kdyby se dalo platit solidaritou, pracovalo by se mnohem lépe. Před ukončením bakalářského studia jsem se hledáním práce zabývala intenzivně 4 měsíce. V mém případě to byla spíš velká dávka štěstí, kdy si práce spíše našla mě a po první hodinové schůzce jsme se s paní ředitelkou domluvili na vzájemné spolupráci.“

studentka programu Sociální pedagogika (nMgr.)

„Zastávám pozici pracovnice v sociálních službách v Nízkoprahovém zařízení pro děti a mládež Modrý pomeranč, které je jedním ze čtyř středisek neziskové organizace Salinger, z. s., Organizace poskytuje pomoc a podporu dětem, mládeži, biologickým a náhradním rodinám. V NZDM podporu-

jeme a podáváme pomocnou ruku klientům ve věku od 7 do 21 let ve složitých životních situacích. Vedeme je k samostatnosti, přijímání zodpovědnosti za své chování a posilujeme jejich vědomosti a dovednosti, také schopnosti zapojit se do běžného života. Jako pracovnice působím v ambulantní formě služby a cílovou skupinou mi jsou dospívající a mladí lidé ve věku od 14 do 21 let. Spolupráce s dospívajícími klienty má mnoho podob. Hlavní náplní práce je poradenství a prevence, čas trávíme ale i společnými volnočasovými aktivitami. Zaměřujeme se na témata, která život přináší, nic pro nás není tabu. Práce v NZDM Modrý pomeranč mi přináší spoustu zajímavých zkušeností nejenom v oblasti klientské práce, ale i v oblasti spolupráce s kolegy a odborníky z dalších služeb a institucí, jako jsou například sociálně aktivizační služby, školy či orgán sociálně právní ochrany dětí.“

studentka programu Sociální patologie a prevence (Bc.)

„Jako pečovatelka v domově pro seniory pracuji již 5 let. Tuto práci považuji nejen za velmi přínosnou a důležitou, neboť staří lidé jsou často společností a rodinami opomíjeni, ale také za velice náročnou. Vždy, když jsem se o své práci bavila s jinými lidmi, často říkali, že to není nijak zajímavá práce, že by nezvládli přímou péči o klienty nebo že by jim vadil blízký kontakt se starými lidmi. Z mého pohledu tato práce opravdu není pro každého, a ne každý ji zvládne. Na druhou stranu ale potkáte tolik skvělých lidí, jejichž životní příběhy se vám vryjí pod kůži a obohatíte se zkušenosti do života. Je potřeba si uvědomit, že být pečovatelkou znamená setkávat se s lidmi, kteří nejsou jen vděční či usměvaví, ale také bolaví, smutní, osamocení, opuštění, a kteří mohou kdykoliv zemřít. Proto je důležité, aby člověk pracující v tomto prostředí nepočítal s tím, že si bude s klienty „jen povídat“, ale byl zodpovědný, vstřícný, pozitivní a trpělivý. Pokud však přijmete aspekty této práce a přijmete život takový, jaký je na konci, tak se vám tato práce odvděčí.“

studentka programu Sociální patologie a prevence (Bc.)

„SEMIRAMIS, z. ú. je organizace, která působí v oblasti školství, přičemž se věnuje primární prevenci rizikového chování (dále PPRCH). Prostřednictvím svých center nabízí své služby dětem, dospívajícím, rodinám, pedagogům a školám.

My působíme v organizaci jako externí lektorky v Centru primární prevence (dále CPP) Pardubického kraje. Cílem CPP je předcházení vzniku rizikového chování nebo toto chování oddálit do co nejpozdějšího věku. Cílovou skupinu tvoří nejen žáci základních škol, učitelé, metodici prevence, vedení základních škol, ale také rodiče žáků i odborná a laická veřejnost. PPRCH probíhá pomocí programů dlouhodobé všeobecné primární prevence. S třídními kolektivy se pracuje od 4. nebo 6. třídy až do 9. třídy. Jednotlivá setkání se uskutečňují dvakrát za rok/jednou za pololetí, kdy každý blok probíhá 3 vyučovací hodiny. Nejedná se o přednášky, nýbrž o interaktivní formu setkávání s prvky zážitkové pedagogiky. Během prvních setkání si povídáme především o spolupráci, učíme se vzájemnému respektu, toleranci k odlišnostem, naslouchání a dodržování třídních pravidel. V průběhu dospívání žáků má třída možnost výběru tématu, které ji zajímá, a to např. problematika závislostí, rozvíjení komunikačních dovedností, online svět, adrenalinové sporty a starším žákům nabízíme i téma partnerství a sexualita. Během každého setkání pracujeme v komunitním kruhu, abychom vytvořili pro žáky bezpečný prostor, ve kterém se nebudou bát sdílet své názory a pocity. Díky práci v SEMIRAMIS máme jedinečnou možnost načerpat zkušenosti z oblasti PPRCH, zdokonalit si vlastní vyjadřovací schopnosti a také účastnit se různých vzdělávacích kurzů. Dalším kladem je poměrně volná pracovní doba, protože jednotlivá setkání si domlouváme na dny našeho volna. Ale to úplně nejlepší je náš kolektiv. Všechny lektory spojuje přátelství a důvěra. Ne vždycky se nám všechno v práci povede, někdy uděláme chybu, jsme lidi, ne stroje, ale pokaždé se můžeme na naše kolegy spolehnout.

Více informací o organizaci SEMIRAMIS můžete najít na webových stránkách (www.os-semiramis.cz), na Facebooku (Primárka Semiramis) nebo na Instagramu ([primarka_semiramis](https://www.instagram.com/primarka_semiramis)).“

studentky programu Sociální patologie a prevence (Bc.)

ŘEŠENÍ ÚLOH Z ČLÁNKU MOTTO VZDĚLÁVÁNÍ: KRITICKÉ MYŠLENÍ

Toč se, toč a toč

Číslice 4 bude v poloze d.

Kolik váží počítač?

Počítač váží 16 kilogramů a monitor váží 36 kilogramů.

Tání

Hladina vody se nijak nezmění.

Když se z kostky ledu stane voda, bude jí tolik, kolik vody tato kostka vytlačila (Archimédův zákon).

VÁNOČNÍ PŘÁNÍ

*Příjemné prožití svátků vánočních,
mnoho štěstí, pevné zdraví a spoustu osobních,
studijních i pracovních úspěchů v novém roce, přeje*

Redakční rada časopisu

Eventus pro Collegis

KONTAKTY

Společná e-mailová adresa: eventusprocollegis@gmail.com

Redakční rada: (v abecedním pořadí)

doc. PhDr. Václav Bělík, Ph.D.

vaclav.belik@uhk.cz

PhDr. Josef Kasal, Ph.D., MBA

josef.kasal@uhk.cz

Mgr. Martin Knytl, MCS

martin.knytl@uhk.cz

Bc. Helena Malířová

helena.malirova@uhk.cz

Anna Bublová

anna.bublova@uhk.cz

Lenka Červenáková

lenka.cervenakova@uhk.cz

Bc. Jiří Drtina

jiri.drtina@uhk.cz

Pavla Kaprová

pavla.kaprova@uhk.cz

Bc. Barbora Kořínková

barbora.korinkova@uhk.cz

Natalie Nývltová

natalie.nyvtova@uhk.cz

Veronika Řeháková

veronika.rehakova@uhk.cz

Mgr. Eliška Skalníková

eliska.skalnikova@uhk.cz

Šéfredaktor:

Bc. Jiří Drtina

Typografické zpracování:

Mgr. Martin Knytl, MCS

